

Lluita

Proletaris de tots els països, uniu-vos!

Organ del Partit Socialista Unificat de Catalunya

SETMANARI N 132. Preu 6 fr. 24 de desembre del 1947 Edacció i Administració: 8, Av. Mathurin-Moreau, Bureau 19, París XIX

VOLEM UNA UNITAT NACIONAL COMBATENT

La setmana passada, en relació a la política unitària del nostre Partit, vam escriure, des d'aquestes columnes, que *esta unitat no pot considerar-se com un més abstracte i sense contingut, sinó que cal veure-la com l'arma més potent i decisiva per aconseguir uns objectius determinats.*

Som consequents en la defensa d'aquesta política d'unitat combatent, car sabem que de la seva aplicació depèn formalment, la victòria de la República i de les llibertats de Catalunya.

Citarem, per a reforçar els nostres arguments, ensembla que per a desmentir les falòries capcioses d'aquells que acusen el P.S.U. de C. de manca de continuïtat en la seva posició política, uns quants exemples reveladors de la nostra conseqüència.

El mes de març del 1939, a la reunió del Comitè Central celebrada a Anvers, el company Joan Comorera va plantejar com una de les tasques del

partitament als braços reaccionaris, antípublicans, anticatalans i capitulators del Prieto, Trifón i altres agents civils de l'imperialisme i de l'antidemocràcia.

NOSALTRES sabem per experiència que només la unitat forjada entorn d'un programa mínim de realitzacions i de base combatent té possibilitat de reciclar i de portar victoriósament a la pràctica els objectius comuns d'aquells partits i organitzacions que subscriuen l'accord.

Es per això que, a l'interior del país, donem tot el nostre suport i ajudem el Comitè d'unitat d'accio U.G.T.-C.N.T.-P.S.U.C. que es forma en els diferents llocs de treball per a combatre els *Sindicats Verticistes*, la demagogia franquista, per assolir millors condicions.

Els acords del Ple de Montpellier intenten, doncs, per obra i gràcia dels dirigents d'Esquerre, posar el seu partit al servei de les forces de la reacció nacional i internacional, enemigues declarades de la democràcia, suport arreu del món dels regnes feixistes i neofeixistes i reaccionaris.

Aquestes forces no volen una sortida democràtica i republicana, perquè la República significa per als pobles hispànics la independència i la sobirania nacional, i el internacional, enemigues declarades de la democràcia, suport arreu del món dels regnes feixistes i neofeixistes i reaccionaris.

(Passa a la pàg. 2.)

UNA NOTA PROVOCADORA de "la humanitat"

En el darrer número de *la Humanitat*, portantueu d'Esquerre Republicana de Catalunya, hi apareix una nota intitulada *Siguen dignes de l'hospitalitat francesa*, que és una veritable provocació i que, n'estem segurs, mereixerà el repudi general dels antifranquistes catalans.

Assegurem, finalment, un paràgraf del discurs pronunciat pel secretari General del nostre Partit, el mes de juliol darrer a Perpinyà:

"Demandem una UNITAT NACIONAL COMBATENT que aixequi en rebellia les ordres úniques del Govern... El Front Popular no ha de tenir altre preoccupation ni desig que consolidar la unitat popular, i per això, el partit que crea el clima per a l'acceptació unitària —no passiva o resignada—, per a tothom, de les mesures governamentals, per dures que siguin. No un Front Popular de l'escissió, sinó un Front Popular que, sentint, responen a la voluntat, als sentiments, a les idees de la massa militant, sinó un Front Popular ESTRUCTIU, VIU, en la base COMBATENT."

El desembre del 1945, era fa dos anys, el nostre C. C. va adreçar una Carta Oberta a tots els catalans, en la qual es podia llegir:

"Demandem una UNITAT NACIONAL COMBATENT que aixequi en rebellia les ordres úniques del Govern... La massa nacional i la portem en el més llarg termini possible a la liquidació del sistema franquista i dels capitulators..."

Assegurem, finalment, un paràgraf del discurs pronunciat pel secretari General del nostre Partit, el mes de juliol darrer a Perpinyà:

"Esclar, companys, que no propossem una unitat per la unitat, una unitat formal, l'aplegament d'uns amics que no són exclusivament dels nostres interessos, una unitat entorn d'un programa, una UNITAT COMBATENT. Car només amb la lluita inflexible, conseguirem la victòria."

I, més avall, en denunciar els papers de la "unitat formal", Joan Comorera va declarar:

"La unitat formal és, companys, l'unitat formal. La unitat formal no és dirigida pels veritables combatents, no dirigida pels seus serveis d'estipendio i provocació de les potestes imperialistes i per la Segona Guerra Mundial.

Aquesta és la nostra posició unitària i que mai no ha deixat. Es evidenti que no podem afirmar la mateixa cosa aquells que, obscurats en la cullumna d'un pretesa inconseqüència del P.S.U., han deservit covardament el camp de la lluita, de la defensa de la República i de les llibertats nacionals de Catalunya —dintre d'aquest camp ens havíem trobat junts en altres ocasions—, per a lluir-se

LA "NOVA ETAPA" d'Esquerra Republicana de Catalunya

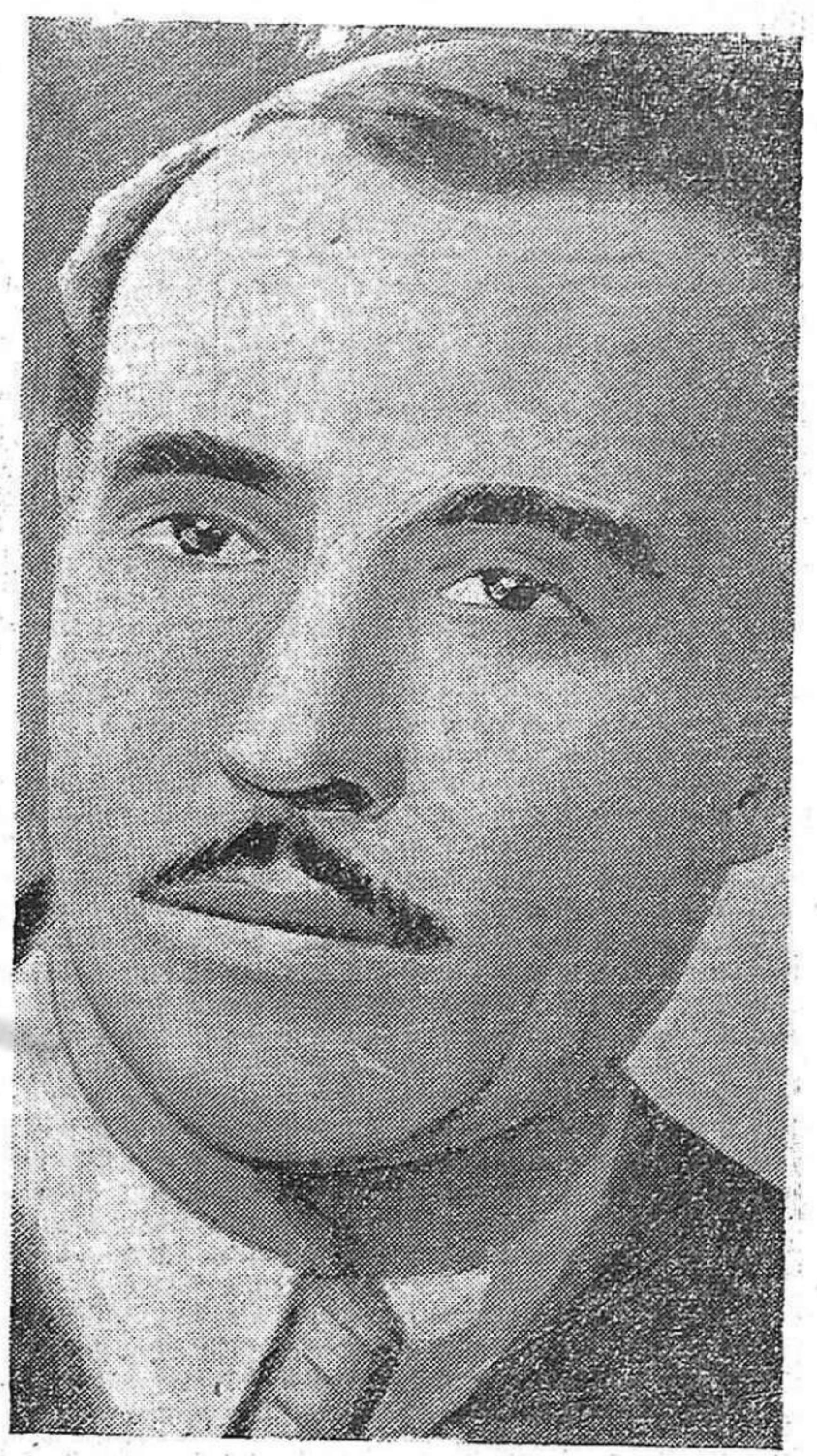
per Rafael VIDIELLA

Les nostres denúncies contra la posició anticatalana, antirepublicana i capitulatora de destacats dirigents d'Esquerre Republicana de Catalunya han estat ben fundamentades. Coneixem el decantament cada vegada més accentuat cap el camp antidemocràtic i imperialista dels màxims dirigents del partit fundat per Macià i Companys i esperem que els fets ens aconseguiran de donar la raó. Aquests s'han presentat entorn de l'anomenat Ple de Montpellier, que serà tan tristament celebre com el pacte Corromines-Leroux, com el fals dilema de Cambó-Monarquia? República? Catalunya?, com el traïció de la Lliga a la revolució del 17 i com la confabulació d'aquells *lliguers*, que també pretenien monopolització Catalunya, amb Primo de Rivera. En el Ple de Montpellier els dirigents d'E.R. de C. van acordar junyir-se a la carrossa real que el tronc de cavalls Prieto-Trifón vol posar en marxa.

Els acords del Ple de Montpellier intenten, doncs, per obra i gràcia dels dirigents d'Esquerre, posar el seu partit al servei de les forces de la reacció nacional i internacional, enemigues declarades de la democràcia, suport arreu del món dels regnes feixistes i neofeixistes i reaccionaris.

Aquestes forces no volen una sortida democràtica i republicana, perquè la República significa per als pobles hispànics la independència i la sobirania nacional, i el desenvolupament de les propies forces

ZOROA, AMADOR, HERNANDEZ, ALBERT I LUCAS NUÑEZ CONDEMNATS A MORT! MOBILITZEM-NOS PER A SALVAR-LOS

Feia temps que els botxins francesos preparaven l'assassinat d'Agustín Zoroa i dels seus companys empresonats. La protesta dels democràtiques d'arreu del món va aconseguir fer retardar els sinistres i criminals propòsits de Franco i de la Falange.

Aquests, però, davids de sang de patriotes, s'han devidit, finalment, a moure una espècie de "process" la presó d'Ocaña i al qual van assistir, segons les informacions rebudes, representants de les delegacions britàniques i nordamericanas en qualitat d'observadors.

La sentència, dictada d'araçà d'algun mesos, no ha sorprès ningú.

Agustín Zoroa ha estat condemnat a mort. I, junts amb ell, quatre altres antifranquistes més: Manuel Hernández, Lucas Nuñez, José Luis Alberdi i Alfonso Amador. (Aquest darrer fou un dels organitzadors de la Resistència als bandits hitlersians en el departament del Puy-de-Dôme.)

Agustí ZOROA

El Consell de guerra d'Ocaña va condemnar-sis altres patriots a 30 anys de presó, tres a 20 anys, tres a 12 anys, quatre a 6 anys i tres a 4 anys. Remarquem que entre els condenats hi ha set dones.

La nova de les condemnes de Zoroa i els seus companys ha provocat una gran emoció a tot el món. Les organitzacions democràtiques s'han mobilitzat com en altres ocasions per a salvar la seva vida.

El secretari general del nostre Partit i conseller del Govern català, company Joan Comorera, ha adreçat un telegrama al President de Catalunya, senyor Josep Irla, demanant la seva intervenció en favor dels compatriotes en perill d'ésser executats.

Els Tribunals francesos d'Ocaña han condemnat a mort el patriota Agustí Zoroa i quatre altres democràtiques. Prege que us adreieu als senyors Bidault i Trygve Lie, en la nostra condició de President de Catalunya, demanant els llur intervenció que eviti les execucions. Agrait. Salutacions cordials.

Joan COMORERA, secretari general del P.S.U.C. conseller del Govern de Catalunya.

En tots els Departaments, de totes les localitats, de tots els llocs de treball, han de sortir telegrammes, cartes, proclamacions signades pels antifranquistes que s'adreçen als demòcrates francesos, demanant la intervenció de la República Francesa a l'O.N.U. i els Organitzacions democràtiques internacionals, i la intervenció decidida, sense pàs i immediata, per tal d'evitar les execucions dels gloriosos patriots condemnats a Ocaña.

Agustín Zoroa, Manuel Hernández, Lucas Nuñez, José Luis Alberdi i Alfonso Amador no han comès altre delict que el d'haver restat sempre fidel a la causa de la pau i de la democràcia, per la qual tant milions de ciutadans de diferents països van donar llur vida en la guerra contra el nazi-fascisme i la llibertat dels pobles. La democràcia mundial ha de veigar perquè aquests combatents condemnats per Franco no siguin assassinats!

Les condemnes del Tribunal militar d'Ocaña han d'ésser, en fi, un motiu de tots els llocs de treball, d'organitzacions signades pels antifranquistes que s'adreçen als demòcrates francesos, demanant la intervenció de la República Francesa a l'O.N.U. i els Organitzacions democràtiques internacionals, i la intervenció decidida, sense pàs i immediata, per tal d'evitar les execucions dels gloriosos patriots condemnats a Ocaña.

Agustín Zoroa, Manuel Hernández, Lucas Nuñez, José Luis Alberdi i Alfonso Amador no han comès altre delict que el d'haver restat sempre fidel a la causa de la pau i de la democràcia, per la qual tant milions de ciutadans de diferents països van donar llur vida en la guerra contra el nazi-fascisme i la llibertat dels pobles. La democràcia mundial ha de veigar perquè aquests combatents condemnats per Franco no siguin assassinats!

Les condemnes del Tribunal militar d'Ocaña han d'ésser, en fi, un motiu de tots els llocs de treball, d'organitzacions signades pels antifranquistes que s'adreçen als demòcrates francesos, demanant la intervenció de la República Francesa a l'O.N.U. i els Organitzacions democràtiques internacionals, i la intervenció decidida, sense pàs i immediata, per tal d'evitar les execucions dels gloriosos patriots condemnats a Ocaña.

Agustín Zoroa, Manuel Hernández, Lucas Nuñez, José Luis Alberdi i Alfonso Amador no han comès altre delict que el d'haver restat sempre fidel a la causa de la pau i de la democràcia, per la qual tant milions de ciutadans de diferents països van donar llur vida en la guerra contra el nazi-fascisme i la llibertat dels pobles. La democràcia mundial ha de veigar perquè aquests combatents condemnats per Franco no siguin assassinats!

Les condemnes del Tribunal militar d'Ocaña han d'ésser, en fi, un motiu de tots els llocs de treball, d'organitzacions signades pels antifranquistes que s'adreçen als demòcrates francesos, demanant la intervenció de la República Francesa a l'O.N.U. i els Organitzacions democràtiques internacionals, i la intervenció decidida, sense pàs i immediata, per tal d'evitar les execucions dels gloriosos patriots condemnats a Ocaña.

Agustín Zoroa, Manuel Hernández, Lucas Nuñez, José Luis Alberdi i Alfonso Amador no han comès altre delict que el d'haver restat sempre fidel a la causa de la pau i de la democràcia, per la qual tant milions de ciutadans de diferents països van donar llur vida en la guerra contra el nazi-fascisme i la llibertat dels pobles. La democràcia mundial ha de veigar perquè aquests combatents condemnats per Franco no siguin assassinats!

Les condemnes del Tribunal militar d'Ocaña han d'ésser, en fi, un motiu de tots els llocs de treball, d'organitzacions signades pels antifranquistes que s'adreçen als demòcrates francesos, demanant la intervenció de la República Francesa a l'O.N.U. i els Organitzacions democràtiques internacionals, i la intervenció decidida, sense pàs i immediata, per tal d'evitar les execucions dels gloriosos patriots condemnats a Ocaña.

Agustín Zoroa, Manuel Hernández, Lucas Nuñez, José Luis Alberdi i Alfonso Amador no han comès altre delict que el d'haver restat sempre fidel a la causa de la pau i de la democràcia, per la qual tant milions de ciutadans de diferents països van donar llur vida en la guerra contra el nazi-fascisme i la llibertat dels pobles. La democràcia mundial ha de veigar perquè aquests combatents condemnats per Franco no siguin assassinats!

Les condemnes del Tribunal militar d'Ocaña han d'ésser, en fi, un motiu de tots els llocs de treball, d'organitzacions signades pels antifranquistes que s'adreçen als demòcrates francesos, demanant la intervenció de la República Francesa a l'O.N.U. i els Organitzacions democràtiques internacionals, i la intervenció decidida, sense pàs i immediata, per tal d'evitar les execucions dels gloriosos patriots condemnats a Ocaña.

Agustín Zoroa, Manuel Hernández, Lucas Nuñez, José Luis Alberdi i Alfonso Amador no han comès altre delict que el d'haver restat sempre fidel a la causa de la pau i de la democràcia, per la qual tant milions de ciutadans de diferents països van donar llur vida en la guerra contra el nazi-fascisme i la llibertat dels pobles. La democràcia mundial ha de veigar perquè aquests combatents condemnats per Franco no siguin assassinats!

Les condemnes del Tribunal militar d'Ocaña han d'ésser, en fi, un motiu de tots els llocs de treball, d'organitzacions signades pels antifranquistes que s'adreçen als demòcrates francesos, demanant la intervenció de la República Francesa a l'O.N.U. i els Organitzacions democràtiques internacionals, i la intervenció decidida, sense pàs i immediata, per tal d'evitar les execucions dels gloriosos patriots condemnats a Ocaña.

Agustín Zoroa, Manuel Hernández, Lucas Nuñez, José Luis Alberdi i Alfonso Amador no han comès altre delict que el d'haver restat sempre fidel a la causa de la pau i de la democràcia, per la qual tant milions de ciutadans de diferents països van donar llur vida en la guerra contra el nazi-fascisme i la llibertat dels pobles. La democràcia mundial ha de veigar perquè aquests combatents condemnats per Franco no siguin assassinats!

Les condemnes del Tribunal militar d'Ocaña han d'ésser, en fi, un motiu de tots els llocs de treball, d'organitzacions signades pels antifranquistes que s'adreçen als demòcrates francesos, demanant la intervenció de la República Francesa a l'O.N.U. i els Organitzacions democràtiques internacionals, i la intervenció decidida, sense pàs i immediata, per tal d'evitar les execucions dels gloriosos patriots condemnats a Ocaña.

Agustín Zoroa, Manuel Hernández, Lucas Nuñez, José Luis Alberdi i Alfonso Amador no han comès altre delict que el d'haver restat sempre fidel a la causa de la pau i de la democràcia, per la qual tant milions de ciutadans de diferents països van donar llur vida en la guerra contra el nazi-fascisme i la llibertat dels pobles. La democràcia mundial ha de veigar perquè aquests combatents condemnats per Franco no siguin assassinats!

Les condemnes del Tribunal militar d'Ocaña han d'ésser, en fi, un motiu de tots els llocs de treball, d'organitzacions signades pels antifranquistes que s'adreçen als demòcrates francesos, demanant la intervenció de la República Francesa a l'O.N.U. i els Organitzacions democràtiques internacionals, i la intervenció decidida, sense pàs i immediata, per tal d'evitar les execucions dels gloriosos patriots condemnats a Ocaña.

Agustín Zoroa, Manuel Hernández, Lucas Nuñez, José Luis Alberdi i Alfonso Amador no han comès altre delict que el d'haver restat sempre fidel a la causa de la pau i de la democràcia, per la qual tant milions de ciutadans de diferents països van donar llur vida en la guerra contra el nazi-fascisme i la llibertat dels pobles. La democràcia mundial ha de veigar perquè aquests combatents condemnats per Franco no siguin assassinats!

Les condemnes del Tribunal militar d'Ocaña han d'ésser, en fi, un motiu de tots els llocs de treball, d'organitzacions signades pels antifranquistes que s'adreçen als demòcrates francesos, demanant la intervenció de la República Francesa a l'O.N.U. i els Organitzacions democràtiques internacionals, i la intervenció decidida, sense pàs i immediata, per tal d'evitar les execucions dels gloriosos patriots condemnats a Ocaña.

Agustín Zoroa, Manuel Hernández, Lucas Nuñez, José Luis Alberdi i Alfonso Amador no han comès altre delict que el d'haver restat sempre fidel a la causa de la pau i de la democràcia, per la qual tant milions de ciutadans de diferents països van donar llur vida en la guerra contra el nazi-fascisme i la llibertat dels pobles. La democràcia mundial ha de veigar perquè aquests combatents condemnats per Franco no siguin assassinats!

Les condemnes del Tribunal militar d'Ocaña han d'ésser, en fi, un motiu de tots els llocs de treball, d'organitzacions signades pels antifranquistes que s'adreçen als demòcrates francesos, demanant la intervenció de la República Francesa a l'O.N.U. i els Organitzacions democràtiques internacionals, i la intervenció decidida, sense pàs i immediata, per tal d'evitar les execucions dels gloriosos patriots condemnats a Ocaña.

Agustín Zoroa, Manuel Hernández, Lucas Nuñez, José Luis Alberdi i Alfonso Amador no han comès altre delict que el d'haver restat sempre fidel a la causa de la pau i de la democràcia, per la qual tant milions de ciutadans de diferents països van donar llur vida en la guerra contra el nazi-fascisme i la llibertat dels pobles. La democràcia mundial ha de veigar perquè aquests combatents condemnats per Franco no siguin

La Unió Soviètica suprimeix el racionament i revalora el ruble

La noticia de la reforma monetària i de la supressió de les cartes de racionament a la Unió Soviètica ha provocat arreu del món el major interès.

Tots els imperialistes han posat el crit al intentant fer creure que el règim soviètic havia estat desfavorable que la reforma és el signe exterior d'una situació de catàstrofe de l'economia socialista.

Les masses populars d'arreu del món, però han comprés tot seguit el veritable caràcter d'aquestes mesures de sanejament financer decidit pel Govern soviètic i pel Comitè Central del Partit Comunista (bolxevic) de la U.R.S.S. Els ciutadans de la Unió Soviètica, els primers han manifestat llur confiança plena davant d'aquestes mesures que obren una nova època de l'economia soviètica de postguerra.

En l'actualitat —diu la disposició— davançat de l'Estat soviètic es planteja la tasa de portar a terme una reforma monetària que permeti enfortir el ruble i suprimir les cartes de racionament per tal de passar a un ampli comerç amb preus estatals únics.

Es evident que les dues mesures no poden deslligar-se i es complementen, mal pés als eterns calumniadors del Poder soviètic.

Les conseqüències de la guerra

En els anys de la guerra, van créixer sobtadament i extraordinàriament les despeses de l'Estat soviètic per a mantenir l'Exèrcit i desenvolupar la indústria bèlica. Les enormes despeses de la guerra van obligar a posar en circulació una gran quantitat de diners. Igualment que en tots els països que han participat en la guerra, mentre augmentava la circulació fiduciària, es redueixen les quantitats de mercaderies destinades a ésser venudes a la població.

En els territoris soviètics ocupats temporalment pels alemanys i altres invasors, es van posar en circulació

EN QUE QUEDEM?

Les mesures preses fa uns dies pel Govern soviètic suprimit les cartes de racionament i revalorant el ruble, han provocat els comentaris més diversos per part de la premsa. Objectius, els uns, malintencionats la majoria.

Un «eminent» escriptor, especialista en política internacional antí-soviètica, ha escrit:

«Que significa, pràcticament, per als ciutadans de la U.R.S.S., el pla quinquennal de quatre anys? Gràcies a l'ulls d'experiències doloroses d'ençà del 1928, inici de l'era dels plans quinquennials, significava sobretot, canons en lloc de mantega.»

Més avall, l'articulista, prossegueix:

«Si els russos s'hann precipitat, als magatzems per a comprar tota mena de productes es perdiu sabien quècom sobre la decisio oficial feta pública el dia 13 de desembre, de posar en circulació la nova moneda. Llur interès era, doncs, de canviar, abans de la depreciació, llurs rutes per objectes reals, d'esmercar ràpidament llurs economies.»

Hom podrà observar que la contradicció entre un paràgraf i l'altre és ben evidènt, puit que si els plans quinquennials soviètics, segons afirma el comentarista reaccionari, han servit, sobretot, per a fabricar canons, com s'explica que en el moment de publicar-se els decrets de supressió del racionament i de revaloració de la moneda, els ciutadans de la U.R.S.S. s'hagin abocat als magatzems «PER A COMPRA TOTA MENA DE PRODUCTES»?

Això vol dir que l'economia soviètica ultra haver proporcionat als pobles soviètics els elements necessaris per a defensar-se de qualsevol agressió exterior, per a batir, com ho van fer, les forces nazi-fascistes invasores, els han donat una vida de benestar, «tota mena de productes» que la cosa les allunya de la misèria i dificultats que travessaven les poblacions dels països capitalistes.

Es clar que totes aquestes realitats no podran ésser mai reconegudes, i molt menys, dites públicament, per tots aquells que fan l'antisoviètic més cronat que n'han fet l'ex de llur propaganda i argumentació falsa i malintencionada.

Esperem que els faiates, com de costum, s'inspiraran en els mateixos arguments reaccionaris que hem transcrit més amunt, per tal de calumniar la Unió Soviètica.

Entre reaccionaris i faiates, generalment, la coincidència és absolu!

una gran quantitat de rubles falsos, la qual cosa ha fet augmentar encara més l'excèdent de diners i ha entorçat la circulació monetària. Com a resultat de tot això, hi havia en circulació una quantitat de diners considerablement superior a les necessitats de l'economia nacional, la qual cosa ha produït una merma de la capacitat adquisitiva del ruble. Calia prendre mesures especials per tal d'enfortir aquest.

Malgrat les condicions del temps de guerra, el Govern soviètic ha intentat conservar durant els mesos de les hostilitats i sense canvis, els preus estatals d'abans de la guerra en els articles racionats, que foren asssegurats mitjançant un sistema de cartes de racionament de guaireüres i articles industrials. Malgrat això, la reducció del comerç estatal i de les cooperatives d'articles d'ampli consum, i l'augment de la demanda de la població en els mercats colosians, havia produït una subtida elevació en els preus del mercat, que en alguns períodes foren 10 i 15 vegades superiors als d'abans de la guerra.

Malgrat que els elements especials aprofitaven l'existència d'aquest desnivell entre els preus dels dos sectors, niix com l'existència de grans quantitats de diners falsos per aconseguir el gran benefici en perjudici de la població.

Ara, quan es tracta de passar al comerç sense limitació, amb preus únics, la gran quantitat de diners emesos durant la guerra dificulta l'abolició del sistema de cartes de racionament. L'excèndit de diners en circulació eleva els preus en el mercat, crea una demanda exagerada d'articles i facilita l'escapulació. Tampoc no es pot toller que els elements especials que en van lucrar en el període de la guerra i han acumulat grans quantitats de diners, tingueren la possibilitat d'aparcar mercaderies d'abans de l'abolició del sistema de cartes.

Per a ordenar aquesta situació, el Consell de Ministro de la U.R.S.S. i el Comitè Central del Partit Comunista (bolxevic) han decidit de portar a terme una reforma monetària que posarà en circulació una nova moneda amb ple valor i retirarà de la circulació tant els diners falsos com els antics desvaluts. Aquesta reforma es realitzarà d'acord a les bases següents:

1. Canvi de tots els diners en circulació. Els diners en efectiu que cada ciutat tindrà al seu poder seran canviats en la proporció de 10 rubles antics per un ruble nou.

2. Els dipòsits de diners a les Caixes d'Estalvis i als Bancs de l'Estat seran convertits en condicions més avantatjoses que els diners en efectiu. Els dipòsits, fins a la xifra de 3.000 rubles, seran canviats a la par. Això vol dir que els estalvis de la immensa majoria dels ciutadans es mantindran íntegres al mateix temps que augmentarà l'valor real del salari dels obrers i empleats.

3. Les proporcions dels salariis dels obrers i empleats, no solament no disminueixen, sinó que, al contrari, augmenten, ja que baixen en una gran proporció els preus dels articles d'alimentació i els pastes alimentaries i els cereals, disminueixen àdhuc en relació als preus existents en el racionament. Això significa una elevació real del salari dels obrers i empleats.

4. La setmana darrera tingué lloc a Bucarest una reunió conjunta de 12 delegats socialistes i comunistes representants dels 12 departaments del sud de Romania en presència dels ministres Gheorghe-Dej i Stefan Voite. Els congressistes han decidit l'elaboració d'un programa del Partit Obrer Unic, basada sobre els principis fonamentals del marxisme leninisme i que ha de conduir a la unitat i ideològica i orgànica dels partits obrers.

Els delegats han demanat igualment que aquesta unitat de voluntat i d'accio no sigui debilitada per la introducció d'elements hostils a la classe obrera. En això que es refereix a la producció, els delegats han demandat la mobilització dels membres dels dos partits obrers en la campanya de producció amb vistes a aixecar nivells de vida de les classes laborioses i la consolidació de la nova democràcia. Han demanat també el reforçament de l'alliana entre els obrers i els pagesos.

5. El Congrés ha adreçat una salutació als darrers vestigis reaccionaris. Per tot el país, continuuen les eleccions per als comitès comuns socialistes i comunistes.

El 13 de desembre, a la ciutat de Bacau, els delegats que tindran l'organització del Partit Obrer a Moldàvia s'han reunit en presència de Jordachev, ministre d'Obres Públiques i del P.U.M.

Dintre de poc tindrà lloc a Bucarest una Conferència nacional dels delegats socialistes i comunistes.

El camí de la unitat obrera en el si d'un sol partit marxista leninista es el camí de la victòria. Els obrers de Romania han triat aquest camí.

6. Es realitzarà una conversió de tots els emprèstitos emesos per l'Estat, excepte el del 1947. Els emprèstitos s'unificaran en un emprèstiti únic, amb un canvi, a raó de 3 rubles de les velles obligacions per un ruble de les noves de l'emprèstiti únic. El Consell de Ministro de la U.R.S.S. es proposa protegir així i per tots els drets dels ciutadans que en el racionament i la rebaixa dels preus del sector comercial i la rebaixa dels preus en el pa, els cereals i les pastes alimentaries.

7. L'ordenació de la circulació monetària i l'increment de la producció dels articles d'ampli consum i una major producció de mercaderies a la demanda permetrà, en l'avvenir, reduir encara els preus. Això condruirà, de fet, un nou augment dels salariis reals de tots els obrers i dels ingressos dels colosians.

8. Aquesta no és la primera reforma monetària que s'efectua en la Unió Soviètica. Després de la primera guerra mundial, de la guerra civil i de la intervenció estrangera, els diners van perdre valor de tota manera, que el sistema monetari fou sortejat fins als seus fonaments. Calgué una reforma monetària profunda. La desvalu-

ació del sistema de cartilles de racionament es realitzarà sobre les bases següents:

1. La venda de comestibles i articles industrials s'efectuarà sense cartilles de racionament, lliure de tota limitació.

2. S'estableixeran preus estatals únics en el comerç a la menuda, en substitució dels preus existents amb cartilles de racionament i sense.

3. Els preus únics del pa, cereals i pastes alimentaries s'estableixeran a un nivell més baix que els preus existents de racionament. El preu de racionament del pa es redueix per terme mig en

Abolició del sistema de racionament

Simultàniament amb la reforma monetària, el Consell de Ministro de la Unió Soviètica i el Comitè Central del Partit Comunista de la U.R.S.S. han decidit abolir el sistema de cartilles de racionament per als quevenirs i els altres articles industrials, suportant-se que els elevats preus de la classe obrera i de les organitzacions sindicals d'obrers de Xile.

Els obrers i les consciències democàtiques xilenes una de les causes per a criticar-lo i atacar-lo, sigu directament o indirectament. Es farà igual quan es tractarà dels altres organismes governamentals, sobretot respecte l'estat major de l'exèrcit. Aquestes regles s'aplicaran també en les informacions preses de diaris ja censurats.

«No atacarà de cap manera els Estats Units ni el senyor Truman. El mot "imperialisme" ha de desaparèixer de totes les informacions. No s'atacarà tampoc per res, el règim de Franco.»

«No es publicaran informacions sobre la indústria dels nitrats que facin referència a revindicacions, demandes i accidents. Les que es publicaran caldrà comunicar-les abans al comandant de les forces locals.»

L'ordre no parla de si es permet de fer filògia de Hitler, però se sobreven.

Sí, l'única manera que la premisa xilena en podrà treure el morrió i els caminadors que Gonzalez Videla li ha posat dos anys després de la presa de Berlín per l'exèrcit soviètic.

Per tot arreu, els venuts per la política dels Estats Units en la mateixa manera d'amarrar els interessos dels amics d'Alemanya i els enemics que els feixistes que els havien obert les portes.

Per tot arreu, els venuts per la política dels Estats Units en la mateixa manera d'amarrar els interessos dels amics d'Alemanya i els enemics que els feixistes que els havien obert les portes.

Per tot arreu, els venuts per la política dels Estats Units en la mateixa manera d'amarrar els interessos dels amics d'Alemanya i els enemics que els feixistes que els havien obert les portes.

Per tot arreu, els venuts per la política dels Estats Units en la mateixa manera d'amarrar els interessos dels amics d'Alemanya i els enemics que els feixistes que els havien obert les portes.

Per tot arreu, els venuts per la política dels Estats Units en la mateixa manera d'amarrar els interessos dels amics d'Alemanya i els enemics que els feixistes que els havien obert les portes.

Per tot arreu, els venuts per la política dels Estats Units en la mateixa manera d'amarrar els interessos dels amics d'Alemanya i els enemics que els feixistes que els havien obert les portes.

Per tot arreu, els venuts per la política dels Estats Units en la mateixa manera d'amarrar els interessos dels amics d'Alemanya i els enemics que els feixistes que els havien obert les portes.

Per tot arreu, els venuts per la política dels Estats Units en la mateixa manera d'amarrar els interessos dels amics d'Alemanya i els enemics que els feixistes que els havien obert les portes.

Per tot arreu, els venuts per la política dels Estats Units en la mateixa manera d'amarrar els interessos dels amics d'Alemanya i els enemics que els feixistes que els havien obert les portes.

Per tot arreu, els venuts per la política dels Estats Units en la mateixa manera d'amarrar els interessos dels amics d'Alemanya i els enemics que els feixistes que els havien obert les portes.

Per tot arreu, els venuts per la política dels Estats Units en la mateixa manera d'amarrar els interessos dels amics d'Alemanya i els enemics que els feixistes que els havien obert les portes.

Per tot arreu, els venuts per la política dels Estats Units en la mateixa manera d'amarrar els interessos dels amics d'Alemanya i els enemics que els feixistes que els havien obert les portes.

Per tot arreu, els venuts per la política dels Estats Units en la mateixa manera d'amarrar els interessos dels amics d'Alemanya i els enemics que els feixistes que els havien obert les portes.

Per tot arreu, els venuts per la política dels Estats Units en la mateixa manera d'amarrar els interessos dels amics d'Alemanya i els enemics que els feixistes que els havien obert les portes.

Per tot arreu, els venuts per la política dels Estats Units en la mateixa manera d'amarrar els interessos dels amics d'Alemanya i els enemics que els feixistes que els havien obert les portes.

Per tot arreu, els venuts per la política dels Estats Units en la mateixa manera d'amarrar els interessos dels amics d'Alemanya i els enemics que els feixistes que els havien obert les portes.

Per tot arreu, els venuts per la política dels Estats Units en la mateixa manera d'amarrar els interessos dels amics d'Alemanya i els enemics que els feixistes que els havien obert les portes.

Per tot arreu, els venuts per la política dels Estats Units en la mateixa manera d'amarrar els interessos dels amics d'Alemanya i els enemics que els feixistes que els havien obert les portes.

Per tot arreu, els venuts per la política dels Estats Units en la mateixa manera d'amarrar els interessos dels amics d'Alemanya i els enemics que els feixistes que els havien obert les portes.

Per tot arreu, els venuts per la política dels Estats Units en la mateixa manera d'amarrar els interessos dels amics d'Alemanya i els enemics que els feixistes que els havien obert les portes.

Per tot arreu, els venuts per la política dels Estats Units en la mateixa manera d'amarrar els interessos dels amics d'Alemanya i els enemics que els feixistes que els havien obert les portes.

Per tot arreu, els venuts per la política dels Estats Units en la mateixa manera d'amarrar els interessos dels amics d'Alemanya i els enemics que els feixistes que els havien obert les portes.

Per tot arreu, els venuts per la política dels Estats Units en la mateixa manera d'amarrar els interessos dels amics d'Alemanya i els enemics que els feixistes que els havien obert les portes.

Per tot arreu, els venuts per la política dels Estats Units en la mateixa manera d'amarrar els interessos dels amics d'Alemanya i els enemics que els feixistes que els havien obert les portes.

Per tot arreu, els venuts per la política dels Estats Units en la mateixa manera d'amarrar els interessos dels amics d'Alemanya i els enemics que els feixistes que els havien obert les portes.

Per tot arreu, els venuts per la política dels Estats Units en la mateixa manera d'amarrar els interessos dels amics d'Alemanya i els enemics que els feixistes que els havien obert les portes.

Per tot arreu, els venuts per la política dels Estats Units en la mateixa manera d'amarrar els interessos dels amics d'Alemanya i els enemics que els feixistes que els havien obert les portes.

Per tot arreu, els venuts per la

La motorització agrícola és necessària i possible

Barrera la incapacitat del règim per a posar l'agricultura dels diversos pobles hispànics a un nivell ascendent de modernització i de producció, el franquisme només es preocupa d'explorar clinicament com una fatalitat que la nostra agricultura es mantingui empobrida.

La seva argumentació, però, no resisteix el més lleuger examen.

Per exemple, trobem un llarg article a l'òrgan de Falange, *"Arròs"*, del dia 28 de novembre, tot ell dedicat a justificar la "impossibilitat" i l'inadequació de la mecanització del camp espanyol.

Segons l'articulista, l'inconvenient que presenta primer és el del combustible per tal com—a deduir—no tenir producció pròpia, correixent el risc d'alemanya, inconscient la pròpia sobirania.

Un segon inconvenient és el no tenir una indústria capaç de produir les màquines necessàries i d'abordir la nostra obra que, segons ell, esdeveniria sobranci a conseqüència de la motorització de l'agricultura.

Un tercer inconvenient per a l'articulista és la forma vigent de propietat de la terra. "Morralisme"—afegix—és impossible d'admetre'n una altra, com per exemple, ja de la Unió Soviètica.

Sistemàticament, aquest tècnic agrícola, Falange aixeca tots els inconvenients que d'autuvi pugui oferir la industrialització de la nostra agricultura. En el seu calla, en primer lloc, la necessitat nacional i social de la modernització de les formes de treball agrícola i els beneficis que reportaria en compensació, avantatjosa dels inconvenients que serien venguts. No li menyeix d'essència ni tan sols un dels molts aspectes positius que té la motorització de l'agricultura.

No ens proposen pas polemizar amb l'òrgan de Falange ni amb els seus col·laboradors. La nostra incompatibilitat amb el franco-falangisme és absoluta, intrínseca i permanent. No és cap problema polèmic el que tenim plantejat amb Franco i Falange, sinó el de la supressió política i física de la convivència nacional.

Es tracta, però, d'un article de política agrària falangista, el fons del qual no és altre cosa que una miserabile resposta al nostre de la pagina que vol que la nostra agricultura sigui dotada de l'època moderna de coneixuda, signi industrialització, i possida, en condicions d'avantguarda, els beneficis d'incondicionals concurrents dels concursants nord-americans.

La Falange, per mitjà dels seus articulistes, ve a justificar aquesta convergència. Per això sembla la idea derrotista de la nostra incapacitat de produir màquines, de l'inadequació del nostre camp per a la mecanització, de la incompatibilitat del sistema de propietat. Es la idea que Truman lanza per a tots els països dependents i pels quals aspira a què siguin dependents. Es la idea que la Falange, servidora de Truman, transmet als pobles hispànics en l'intent de fer que acceptin esser els seus esclaus i els vassalls de la Falange.

Tots estos són factors que contribueixen al descens de la producció, a fer dependent el nostre país, a buidar als nostres mercats de productes nacionals, en benefici d'incondicionals concurrents dels concursants nord-americans.

Podem estar convençuts que els òrgans directius de Falange i els propis dels regims de Franco són coparticipants de l'opinió exposada en l'article que comentem.

Es dona, a l'opinió nacional, patriòtica i pagesa, que volem exposar la nostra absolutament oposta a la tesi falangista.

En primer lloc, volem afirmar que la preocupació de l'eventual pèrdua de la sobiranía nacional constitueix un sarcasme en un falangista. Mal com ara tot el que fa el franquisme, els pobles hispànics no havien tingut llur liberalitat nacional i llur independència com a pais alienades a potències estrangeres.

Espanya, depén, avui de l'estrangeur, concretament dels anglesos. I, fonamentalment, per més pressos, dels nord-americans, no solament pel que es refereix a carburants, lubrificants i pneumàtics, com sembla ésser la primera "preocupació" de Falange; sinó que en depèn, també per la importació de blat, de carn, de colò, d'olis i altres productes agrícoles i derivats.

La concepció trumanista de la "llibertat de comerç" permet fins de sostreure del consum dels pobles hispànics l'oli d'oliva i obligar-los d'acceptar el de cacauet, el de girsol, el de coco, el de lli i altres greixos animals.

O, de si accepten, les condicions de Truman en la qualitat dels articles a importar i a exportar i en el preu, comencant per desvalorar la peseta; s'accepta, a més, per la mena de propaganda que Truman "descansa" o no la palma en els olis, minerals i vegetals, ni blat, ni carn, ni coto, ni màquines, ni pneumàtics, ni res.

Lògicament, Franco i Falange coincideixen sense resistir, per tal de com aquesta dependència, traspassada de mans de Hitler, en mans de Truman, ha estat, en el seu mal, el que Franco ha pagat la paga que va pujar-lo al poder i qui li manà.

Els pobles hispànics, l'annata passada, han donat una dependència de potències estrangeres augmentada i estenduda, dia més humiliant. Entre altres raons, dia fet que la producció agrícola es troba en descens progressiu.

Minava la producció de blat. Dels anys de la República encà la superproducció de terra sembrada de blat hi havia: en 300.000 hectàrees. La collita d'aquest cereal ha baixat de 43.600.000 quintals metres—mitjana dels anys 1931 al 1936—a 17.000.000 de quintals metres, dia més humiliant. Entre altres raons, dia fet que la producció agrícola es troba en descens progressiu.

La "doctrina Truman", és a dir, la voluntat manifesta dels reaccionaris nord-americans d'ajudar qualsevol govern reaccionari—d'Espanya, Amèrica o Àsia—que es vegi en dificultats davant de l'empenta popular de les forces democràtiques, s'està aplicant també a Espanya, encara que amb les formes que el cas particular de la nostra Pàtria exigeix.

Per a poder atacar militarment la República, Franco no va tenir cap intenció de fer-ho abans del 15 de juliol d'aquest any, ens diu que l'any 1936, la collita d'oli va ésser de 4.398.000 quintals metres, mentre que l'any 1946 sola-

ment ha estat de 1.812.400 quintals metres.

Minava, en general, tota la producció agrícola.

Es sabut abundant que la independència d'un poble està intimament condicionada al seu nivell de producció.

Tantmateix, el falangista que escriu a "Arròs" no té pas perquè expressar cas preocupaçions, alarmes per què els altres, com la possible alienació de la sobiranía nacional. Els pagesos hispànics, Espanya en el seu conjunt, han perdut temps fa llur sobiranía i independència per culpa del traditor i pisoler falangista.

Truman ho sap, i Franco i Falange també.

Son, doncs, a traïtells les raons que l'articulista d'*"Arròs"* dóna per venir a dir que cal acceptar per sempre més l'actual estat de coses a l'agricultura.

Per això és invariabil l'actual sistema abusiu de propietat, la qual cosa equival a legitimar els actuals contractes lleonins de coneixuda, els baixos salariis, els preus ruïnos dels productes agrícoles en relació als industrials—preus imposats per l'estrapero-falangista per la influència estrangeira—la manca d'adobs de mà d'obra per les llaves militars i un altre coronel també d'infanteria, a Alava; un coronel d'enginyers, a Pamplona; un finent coronel dels cos jurídics, a Saragossa; un finent coronel d'artilleria, a Segòvia i un comandant de cavalleria, a Leon.

Es comprèn força bé que amb aquestes pomes per la sel, els ciutadans no tinguin cap pressa a fer prova de pudent, honor, patriotisme, bizarria i altres virtuts de quan corrien els temps i els roques del Rif per tal d'utilitzar-les ara, amb veritable patrocinio, el valor, en l'obra d'ajudar a treure del Poder el botxi dels pobles hispànics.

Tots estos són factors que contribueixen al descens de la producció, a fer dependent el nostre país, a buidar als nostres mercats de productes nacionals, en benefici d'incondicionals concurrents dels concursants nord-americans.

Podem estar convençuts que els òrgans directius de Falange i els propis dels regims de Franco són coparticipants de l'opinió exposada en l'article que comentem.

Es dona, a l'opinió nacional, patriòtica i pagesa, que volem exposar la nostra absolutament oposta a la tesi falangista.

En primer lloc, volem afirmar que la preocupació de l'eventual pèrdua de la sobiranía nacional constitueix un sarcasme en un falangista. Mal com ara tot el que fa el franquisme, els pobles hispànics no havien tingut llur liberalitat nacional i llur independència com a pais alienades a potències estrangeres.

Espanya, depén, avui de l'estrangeur, concretament dels anglesos. I, fonamentalment, per més pressos, dels nord-americans, no solament pel que es refereix a carburants, lubrificants i pneumàtics, com sembla ésser la primera "preocupació" de Falange; sinó que en depèn, també per la importació de blat, de carn, de colò, d'olis i altres productes agrícoles i derivats.

La concepció trumanista de la "llibertat de comerç" permet fins de sostreure del consum dels pobles hispànics l'oli d'oliva i obligar-los d'acceptar el de cacauet, el de girsol, el de coco, el de lli i altres greixos animals.

O, de si accepten, les condicions de Truman en la qualitat dels articles a importar i a exportar i en el preu, comencant per desvalorar la peseta; s'accepta, a més, per la mena de propaganda que Truman "descansa" o no la palma en els olis, minerals i vegetals, ni blat, ni carn, ni coto, ni màquines, ni pneumàtics, ni res.

Lògicament, Franco i Falange coincideixen sense resistir, per tal de com aquesta dependència, traspassada de mans de Hitler, en mans de Truman, ha estat, en el seu mal, el que Franco ha pagat la paga que va pujar-lo al poder i qui li manà.

Els pobles hispànics, l'annata passada, han donat una dependència de potències estrangeres augmentada i estenduda, dia més humiliant. Entre altres raons, dia fet que la producció agrícola es troba en descens progressiu.

La "doctrina Truman", és a dir, la voluntat manifesta dels reaccionaris nord-americans d'ajudar qualsevol govern reaccionari—d'Espanya, Amèrica o Àsia—que es vegi en dificultats davant de l'empenta popular de les forces democràtiques, s'està aplicant també a Espanya, encara que amb les formes que el cas particular de la nostra Pàtria exigeix.

Per a poder atacar militarment la República, Franco no va tenir cap intenció de fer-ho abans del 15 de juliol d'aquest any, ens diu que l'any 1936, la collita d'oli va ésser de 4.398.000 quintals metres, mentre que l'any 1946 sola-

ment ha estat de 1.812.400 quintals metres.

Minava, en general, tota la producció agrícola.

Es sabut abundant que la independència d'un poble està intimament condicionada al seu nivell de producció.

Tantmateix, el falangista que escriu a "Arròs" no té pas perquè expressar cas preocupaçions, alarmes per què els altres, com la possible alienació de la sobiranía nacional. Els pagesos hispànics, Espanya en el seu conjunt, han perdut temps fa llur sobiranía i independència per culpa del traditor i pisoler falangista.

Truman ho sap, i Franco i Falange també.

Son, doncs, a traïtells les raons que l'articulista d'*"Arròs"* dóna per venir a dir que cal acceptar per sempre més l'actual estat de coses a l'agricultura.

Per això és invariabil l'actual sistema abusiu de propietat, la qual cosa equival a legitimar els actuals contractes lleonins de coneixuda, els baixos salariis, els preus ruïnos dels productes agrícoles en relació als industrials—preus imposats per l'estrapero-falangista per la influència estrangeira—la manca d'adobs de mà d'obra per les llaves militars i un altre coronel també d'infanteria, a Alava; un coronel d'enginyers, a Pamplona; un finent coronel dels cos jurídics, a Saragossa; un finent coronel d'artilleria, a Segòvia i un comandant de cavalleria, a Leon.

Es comprèn força bé que amb aquestes pomes per la sel, els ciutadans no tinguin cap pressa a fer prova de pudent, honor, patriotisme, bizarria i altres virtuts de quan corrien els temps i els roques del Rif per tal d'utilitzar-les ara, amb veritable patrocinio, el valor, en l'obra d'ajudar a treure del Poder el botxi dels pobles hispànics.

Tots estos són factors que contribueixen al descens de la producció, a fer dependent el nostre país, a buidar als nostres mercats de productes nacionals, en benefici d'incondicionals concurrents dels concursants nord-americans.

Podem estar convençuts que els òrgans directius de Falange i els propis dels regims de Franco són coparticipants de l'opinió exposada en l'article que comentem.

Es dona, a l'opinió nacional, patriòtica i pagesa, que volem exposar la nostra absolutament oposta a la tesi falangista.

En primer lloc, volem afirmar que la preocupació de l'eventual pèrdua de la sobiranía nacional constitueix un sarcasme en un falangista. Mal com ara tot el que fa el franquisme, els pobles hispànics no havien tingut llur liberalitat nacional i llur independència com a pais alienades a potències estrangeres.

Espanya, depén, avui de l'estrangeur, concretament dels anglesos. I, fonamentalment, per més pressos, dels nord-americans, no solament pel que es refereix a carburants, lubrificants i pneumàtics, com sembla ésser la primera "preocupació" de Falange; sinó que en depèn, també per la importació de blat, de carn, de colò, d'olis i altres productes agrícoles i derivats.

La concepció trumanista de la "llibertat de comerç" permet fins de sostreure del consum dels pobles hispànics l'oli d'oliva i obligar-los d'acceptar el de cacauet, el de girsol, el de coco, el de lli i altres greixos animals.

O, de si accepten, les condicions de Truman en la qualitat dels articles a importar i a exportar i en el preu, comencant per desvalorar la peseta; s'accepta, a més, per la mena de propaganda que Truman "descansa" o no la palma en els olis, minerals i vegetals, ni blat, ni carn, ni coto, ni màquines, ni pneumàtics, ni res.

Lògicament, Franco i Falange coincideixen sense resistir, per tal de com aquesta dependència, traspassada de mans de Hitler, en mans de Truman, ha estat, en el seu mal, el que Franco ha pagat la paga que va pujar-lo al poder i qui li manà.

Els pobles hispànics, l'annata passada, han donat una dependència de potències estrangeres augmentada i estenduda, dia més humiliant. Entre altres raons, dia fet que la producció agrícola es troba en descens progressiu.

La "doctrina Truman", és a dir, la voluntat manifesta dels reaccionaris nord-americans d'ajudar qualsevol govern reaccionari—d'Espanya, Amèrica o Àsia—que es vegi en dificultats davant de l'empenta popular de les forces democràtiques, s'està aplicant també a Espanya, encara que amb les formes que el cas particular de la nostra Pàtria exigeix.

Per a poder atacar militarment la República, Franco no va tenir cap intenció de fer-ho abans del 15 de juliol d'aquest any, ens diu que l'any 1936, la collita d'oli va ésser de 4.398.000 quintals metres, mentre que l'any 1946 sola-

ment ha estat de 1.812.400 quintals metres.

Minava, en general, tota la producció agrícola.

Es sabut abundant que la independència d'un poble està intimament condicionada al seu nivell de producció.

Tantmateix, el falangista que escriu a "Arròs" no té pas perquè expressar cas preocupaçions, alarmes per què els altres, com la possible alienació de la sobiranía nacional. Els pagesos hispànics, Espanya en el seu conjunt, han perdut temps fa llur sobiranía i independència per culpa del traditor i pisoler falangista.

Truman ho sap, i Franco i Falange també.

Son, doncs, a traïtells les raons que l'articulista d'*"Arròs"* dóna per venir a dir que cal acceptar per sempre més l'actual estat de coses a l'agricultura.

Per això és invariabil l'actual sistema abusiu de propietat, la qual cosa equival a legitimar els actuals contractes lleonins de coneixuda, els baixos salariis, els preus ruïnos dels productes agrícoles en relació als industrials—preus imposats per l'estrapero-falangista per la influència estrangeira—la manca d'adobs de mà d'obra per les llaves militars i un altre coronel també d'infanteria, a Alava; un coronel d'enginyers, a Pamplona; un finent coronel dels cos jurídics, a Saragossa; un finent coronel d'artilleria, a Segòvia i un comandant de cavalleria, a Leon.

Es comprèn força bé que amb aquestes pomes per la sel, els ciutadans no tinguin cap pressa a fer prova de pudent, honor, patriotisme, bizarria i altres virtuts de quan corrien els temps i els roques del Rif per tal d'utilitzar-les ara, amb veritable patrocinio, el valor, en l'obra d'ajudar a treure del Poder el botxi dels pobles hispànics.

Tots estos són factors que contribueixen al descens de la producció, a fer dependent el nostre país, a buidar als nostres mercats de productes nacionals, en benefici d'incondicionals concurrents dels concursants nord-americans.

Podem estar convençuts que els òrgans directius de Falange i els propis dels regims de Franco són coparticipants de l'opinió exposada en l'article que comentem.